

İMANI KUVVETLENDİRMENİN REÇETESİ NEDİR

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemine. Hamden, kesiran, tayyiben, mübâreken fîhi. Kemâ yenbeğî li-şerefi nübüvvetihî ve li-izâmi sultanih.

es-Selâtü ve'sselâmü aleyke yâ seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ sâlihî ve sahibihî fe-men tebiehû'l-ihsâne ilâ yevmiddîn.

Emma ba'd:.

Tehlikeli sporlar, vurduğu zaman adamı öldürecek sporlar...Bazen televizyonda “durun” diyorum. Bakıyorum. Birtakım insanlar bir yere baskın yapıyorlar. Vurup kırıp, yakıp yıkıp, geçip gidiyorlar. Karşılarına çıkan insanları bir tutuyor başını, adam küt gidiyor. Boyun kemiği kırıldı mı gitti. Demek ki öldürücü taraf...

Öğretmiyoruz ama -sulh zamanındaki sporlarda öğretmiyoruz ama- öyle askeri hareket olduğu zaman, bir yere baskın olduğu zaman adam onunla yumruklaşacak, “geç karşıma gardını al” diyecek durumu yok ki. Yapışacak, kafası şuradan çat diye omurgasını

kırdı mı adam gidiyor. Bitti. Kafasını yakaladı zaten. Hızlıca çevirdi mi bir bitiyor iş. Onu öğrendim ben. Bedenen kuvvetli.

Nush ile uslanmayı etmeli tekdir.

Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötüktir.

Güzel güzel söylersin. Usanırsa uslanır. Uslanmazsa ne yapacaktıydın Ziya Paşa'ya göre?

Dövecektim. “Ben seni asarım keserim” dediği zaman birisi birisine. “Ben de senin boynuna. Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın. As da göreyim kes de göreyim” der. Ama kuvvetli olduğunu anladı mı karşıdaki “özür dilerim, hata ettim” der. Maddî kuvvet gerekli.

İkincisi iman kuvveti. İmanın kuvvetli olması lazım. Bu çok önemli. İman kuvvetli oldu mu, iman kuvvetiyle bir insan dağları devirir. Her şeyi yapar. İmanın kuvveti ufacık tefecik insanları arslan yapar. Korkmaz. Ufacık tefecik insanları, Allah yolunda birer ejderha yapar. Boyu küçüktür ama imanı kuvvetli olduğundan, yılmadığından, çevikliğinden çok şey yapar.

İmanın kuvvetli olması Allah'ın bir vergisidir. Allah dilediği kullarının imanını kuvvet-

lendirir. Onun için Allah'ı çok zikretmek lazımdır. Allah'a ibadet ve taat etmek lazımdır. Allah'ın sevdiği işleri yapmak lazımdır ki, Allah'ın sevmediği işlerden kaçınmak lazımdır ki, Allah sevsin. Allah'ın sevmediği bir işten, Allah rızası için kaçınan bir insanın ağzına lezzet yayılır. Lezzet yayılır, zevk yayılır. İmanın tadını duyar o insan.

İmanın tadını ne zaman duyar?

Bir haramdan kendisini koruduğu zaman.
Allah rızası için bir fedakârlık yaptığı zaman.

Geceleyin nefsi diyor ki; "yat uyu."

Aklı da diyor ki; "kalk ibadet et, sevap kazan."

"Gece kalkmak farz değil. Yat uyu."

"Farz değil ama mükâfatı çok. Kalk ibadet et."

İçinde böyle mücadele. Sonra adam kalkıyor, abdest alıyor. Allah rızası için namaz kılıyor. Geceleyin kılınan iki rekât namaz dünyadan ve dünyanın içinden, içindeki sevgili, sevimli, kıymetli şeylerin hepsinden daha sevaplı, daha önemlidir, daha kıymetlidir. Onu yapar, insanın içine bir rahatlık yayılır. Ağzına bir imanın tadı yayılır. Kalbi nurlanır. İmanı kuvvetlenir. Zikreder. İmanı kuvvetle-

nir. Allah yolunda fedakârlık yapar, mal verir, para verir, hayır yapar, imanı kuvvetlenir. İmanı kuvvetlendirmek Allah'ın işi olduğundan, Allah'ın sevgisini kazanacak işleri yaptı mı insanın imanı kuvvetlenir.

a. İmanı Kuvvetlendirmenin Kısaca Reçetesi: Dervişlik

İmanı kuvvetlendirmenin kısaca reçetesi nedir?

Dervişlik. Tek kelimeyle imanı kuvvetlendirmenin reçetesi ilacı nedir?

Dervişliktir. Çünkü dervişlik onları anlatıyor. İmanı kuvvetli olur. Derviş derviş olsa şeyhinin sözünü dinlese. Şeyh de şeyh olsa da müridleri güzel terbiye etse. O zaman imanı çok kuvvetli olur. Ama şeyhi adam olmasa bile mürid ihlaslı oldu mu müridin yine imanı kuvvetli olabilir. Onun için asıl kabahat müridlerdedir.

Her koyun kendi bacağından asılır. Yani ettiğini bulur. Ne ekerse onu biçer. Kabahati başkasına yüklemeye lüzum yok. İman kuvveti çok önemlidir. iman kuvvetiyle dağlar devrilir. Başka kuvvet nedir?

Paradır. Para, maddî kuvvet, zenginlik. Para gücü. Para gücüyle zengin oturduğu yerden çok işi yaptırtır.

Zengin arabasını dağdan aşkırtır. Fakir düz yolda yolunu şaşırtır. Ya yol düz mübarek. Zengin bak dağlardan aşkırttı arabasını. Fukaracık yapamaz. Çamura batar, yan yatar. Gidemez. Parasızlıktan, imkânsızlıktan yapamaz. Zengin bir kaş işareti, bir göz işareti yapar. Adamın cebine biraz para koyar. Açılmayan kapılar açılır. Olmaz, mümkün değil denilen işler mümkün olmaya başlar. Paranın gücü.

Muhterem kardeşlerim, ben Avrupa'da köpeklere ne kadar mama parası veriliyormuş bir yılda?

35 milyar dolar köpek maması parası. Köpekler yesin diye. Hav hav havlasın, kuyruk sallasın diye. 35 milyar dolar köpek maması sanayiye, ticareti, alışını, verişini. Köpekçiklerinin mutluluğu için onlara ayırdıkları paralar.

Ben de gezdim büyük çarşıları. Orada gördük. Köpekler için ayrı bölmeler var. Çeşit çeşit yemekler var. Gıdalar var. Kutular var allı pullu. Renkli, alıcı. Köpek onu gördüğü zaman yalanmaya başlıyor. Uzaktan kutuyu

gösterdin mi kuyruk sallamaya ve yalanmaya başlıyor. Büyük paralar...

35 milyar dolar. Bunu söyledi de Süleyman hoca dedi ki; “İki sene zengin ülkeler köpeklerine verecekleri bu parayı dünyanın fakir milletlerine verseler dünyada fakirlik kalmaz.” Doğru mu yanlış mı bilmiyorum. O zaman 70 milyar dolar eder.

70 milyar dolar fakir ülkelerin fakirlikten açlıktan kurtulmasına harcanırsa bir şeyler olabiliyormuş demek ki. Onun sözü. Onun hesaplaması. Ben bu işin hesabını, hesaplamadım, bilmiyorum. Öyle dolarlarında ne kadar iş yaptığını pek bilmem yani. Ama bir şey kafama takıldı. Şu Avrupalılar’ın köpekleri için yaptığı fedakârlığı biz dinimiz için yapamaz mıyız?

Bizim bu kadar da mı hamiyetimiz yok, hamiyet-i diniyemiz yok yahu?

Adamlar köpeklerine 35 milyar dolar harcıyorlar da biz dinimizin icabı olan 35 milyar doları harcayamaz mıyız, fakir müslüman milletleri biz kurtaramaz mıyız?

Avrupalılar köpeklerini bu mamalarla beslemesinler de bu paraları ayırsınlar da fakir milletlere versinler diye bekleyeceğimi-

ze biz Afrika'nın fakir milletlerine bu parayı versek de bu hayır sevabını biz kazansak ya, diye aklıma takıldı. Ne olacak bu paralar?

Millet köpeğine harcıyor paralarını. Köpeğine şampuan, köpeğine mama, köpeğine lokanta, köpeğine motel...

Köpek moteli var. Köpek arabalı değil ama teşkilatıyla getiriyorlar, bırakıyorlar. Adamlar yazlığa gidecek. Oraya bırakıyorlar, bakılıyor, para alıyor oradan. Bazıları da bu kadar para veremiyorlarmış, köpeği bağlayıp gidiyorlarmış. Köpek 15 gün aç kalıyormuş. Kimisi ölüyormuş, kimisi kalıyormuş. Ne cinayet, ne vahşet filan diyorlarmış o zaman da. Yani bahçeye bırakıyor. Gidiyormuş bazıları da.

Aziz ve muhterem kardeşlerim. Demek ki para olsa çok hayırlar yapılabilecek. Ama yapılmıyor. Para olduğu halde yapılmıyor. "Para olsa"yı bırakalım. Para var. Para var. Para yastıkların altında. Para kadınların kollarında, göğüslerinde, kulaklarında.

Kulak. Gerdanlık, bilezik. Parmaklarında filan. Oralara takılan paralarla... Takılmasa ne olur? Takılsa ne olur? Bilmem. Onlar İslâm'ın hizmetine ayrılrsa neler olur? Fakir

insanların fakr-u zaruretlerinin karşılanması-
na harcansa neler olur, neler olur... Bunları
bırakalım.

Sigara içenler. Sigara paralarını İslâm'ın
hizmetine verseler. "Ben sigaradan vazgeç-
tim, paramı duman etmekten döndüm. Tevbe
ettim. Bu param İslâm'a helal olsun. Vakfımı-
za veriyorum." dese. Bir senede kaç tane
fabrika yapılırmış sigara parasından?

Niye Marlboro'cuları zengin edelim? Ne
mecburiyetimiz var? Ne lüzumu var?

Millet dumanı bir yerde görünce öksürü-
yor, oradan kaçıyor. Biz dumanı alıyoruz,
para verip içimize çekiyoruz. Kötü bir alış-
kanlık. Lüzumsuz. Zararlı. Ciğerler kanser
oluyor. Kurum doluyor. Akciğer kanseri olu-
yor. Çeşitli damar sertlikleri oluyor. Kalp
yetmezliği başlıyor filan. Sigaradan bin bir
türlü musibet, mazarrat çıkıyor.

Demek ki parasal güç, mal yönünden
güç, malî yönden güç de çok önemli. Müslü-
manlarda malî güç var. Türkiye'de de var.
Suud'da da var. Kuveyt'te de var. Başka yer-
lerde de var. O önemli.

Başka kuvvet nerede olur? Başka hangi
yönden?

Askerî yönden kuvvet olur. Askerî yönden insan kuvvetliyse o zaman düşmanları ondan korkuyorlar.

Buna yakın bir başka kuvvet; fen yönünden, ilim yönünden kuvvetli olmaktır. Alim olan insanlar, cahil olan insanları yeniyor. Çünkü işin yolunu yöntemini biliyor. Aletini, edevatını yapıyor. Adamın konuşmasından, gökteki uydudan, adamın telefon ettiği yerden yerini tespit ediyor; orayı bombalıyor. Bu nedir?

Fen kuvvetidir. Teknik demiyorum, dikkat ederseniz. Yabancı kelime kullanmamaya içimden çok dikkat ediyorum. Böyle kelimeleri ayıklayıp, ayırıp öyle söylüyorum. Kullanmamak için. Fen, ilim bakımından ileri de olanlar bu ilimlerle alet yapıyorlar, cihaz yapıyorlar, yeniyorlar.

Azerbaycan âzat, hür olduktan sonra Ermeniler onlara hücum etti, onların ülkelerinin üçte birini istila etti. Biliyor musunuz?

Duydunuz, biliyorsunuz. Bilen biliyor. Benim şurama bir hançer saplıdır, böyle. Hançer duruyor buramda. Saplı geziyorum ben. Hançer yüreğime saplanmış olarak gezi-

yorum ben. Üçte birini istila etti. Nasıl istila etti?

Köyü bombaladı uzaktan. 30 kilometre, 20 kilometre uzaktan! Köyü bombaladı. Köylü baktı ki gökten bomba yağıyor. Evleri yıkılıyor. Kimisi yaralanıyor. Köyü bırakıp kaçtı. Ermeniler geldiler, köye sahip oldular. Öteki köyü bombaladılar. Onbinlerce insan, yüzbinlerce insan yollara düştü. Evlerini bıraktı. Tarlalarını bıraktı. Bomba yağmurundan kurtulmak için öteye gitti. Bu taraftakiler de buraya kadar geldiler. Bu nedir?

Fen kuvveti. Alet, edevat kuvveti, silah kuvveti. Başka bir şey değil. Aynı şeyi Sırplar Arnavutlar'a yapıyor. Arnavutlar fen bakımından alet edevat bakımından geri ve cahil olduğundan ötekiler de Ruslar'dan yardım aldığından...

Ayrıca kendilerinin de fende Arnavutlar'dan daha ileri olduğundan. Fabrikaları vardı. İyi kötü cihaz yapan sanayileri vardı Sırplar'ın. Yugoslavya'nın bazı malları satılırdı Türkiye'ye getirilirdi. Bizden daha iyi tarafları vardı. Bizim yapmadığımız şeyleri onlar bazen yapıyorlardı. O kuvvetle ne yapıyorlar?

Arnavutlar'ın köylerini bombalıyorlar, bombalıyorlar. Evler yıkılıyor. Onbinler, yüzbinlerce Arnavut yollara dökülüyor. Muhacir durumuna düşüyor. Göğüs göğüse savaş olmuyor ki. Kimin silahı daha uzun menzilliyse o ötekisini yeniyor muhterem kardeşlerim. Gidiyor, İslâm ülkeleri elden gidiyor. Müslümanların canı gidiyor. Malları gidiyor. Diyarları gidiyor. Neden gidiyor?

Fen, ilim, cihaz, alet, edevat bakımından geriliklerinden dolayı gidiyor. Onun için ben arkadaşlarıma rica ettim, biraz şaka yolu. Ama biraz da ricamı dinleseler, bir şeyler yapabileceklerini bildiğim için.

“Ya boş oturmayın, bir şeyler icat edin.” dedim Türkiye’de. Güldüler tabii. Vaaz ederken; “boş oturmayın, bir şeyler icat edin” dedim.

Çünkü ben bile hevesleniyorum. Es’ad hoca olarak otursam, kalemi kağıdı elime alsam, cetveli, pergeli, gönyeyi elime alsam. Ben de bir şeyler icat edeceğim. Hevesim var. Ufak çapta bazı şeyleri de ben kendim icat ediyorum. Yapıyorum yani. Vaktim olsa daha neler neler yapacağım, neler. Vaktim olmadığımdan icat edemiyorum. Vakit darlı-

ğından. Zor değil. Bir şeyler yapabilir insan. Dişimizi sıksak çok şeyler yapabiliriz. Siz yapabilirsiniz. Sizin çocuklarınız yapabilir. Okuyan, yüksek tahsil yapan kimseler.

Ben Amerikalı bir kolej öğrencisinin piyasa imkânlarıyla nükleer bomba yaptığını bir dergide okumuştum yıllar önce. Doğru mu acaba? Ben böyle okudum. Amerika'daki bir öğrenci oradan buradan alet, cihaz, edevat sağlayarak, çatarak, bunları birbirine katarak nükleer bomba, atom bombası yaptığını mecmuadan okumuştum. Alüminyumun çok kolay bir usul ile madeninden ayrılıp sâfileştirilmesi ile yani fen ile. Bir kolejli öğrenci tarafından bulunmuş.

Eskiden zormuş. Ben bunu lisedeyken öğrenmiştim. Kafama takılmıştı. “Vay be! Liseli öğrenciler bile neler yapabiliyormuş, ben de yapabilirim.” diye bayağı heveslenmiştim.

Yapabilir insan. Kafasını çalıştırdı mı, aklını kullandı mı bir şeyler yapılabilir.

Amerikalılar 1. Kıbrıs harekâtı yapılacağı zaman jet yakıtı vermemişler. Bizim uçaklar kalkamamış. “Vermiyoruz.” demişler, tamam uçaklar kalkamadı. Yani can damarını elinde tutuyor düşman. “Canım, Amerika müttefi-

kimiz." Müttefik ama sen ona hiç aldanma. Çünkü menfaat işin içine girdiği zaman işler değişiyor. Dedelerimizin bir atasözü var. Ne demişler?

"Gavurdan dost, domuzdan post olmaz." demişler. Dönüveriyor. Değişiyor. Ahdini bozuveriyor. Sözünden cayıveriyor. Bizim muharebe zırhlısının komuta kademesini kim vurdu?

Kim vurduya gitti. Amerika'nın Saratoga savaş gemisinden bir füze geldi, vurdu. Dost, müttefik. Ama beş tane denizcimiz gitti. Komutan, subay ve astsubay. Beş tanesi canından oldu. Geminin güvertesi gitti. Bu çok önemli bir olaydı. Es geçildi. Susuldu, pusuldu. Hâlâ çok önemli bir olay. Bir şiş de burama ondan saplı benim. Çok acıyor burası. Jet yakıtı vermemişler.

b. Bizim Bir Füze Hocamız Vardı Askerlikte

Bizim bir füze hocası vardı askerlikte, ben oradan tam not aldım. 100 üzerinden 100. Füzecilikten. Hoca belalı bir hocaydı. Ben de inat ettim. Hoca kadar öğrendim işi. Talebe gelir bana sorardı. Bunu nasıl sökeriz, nasıl takarız. Ezbere yapardım, hangi parça-

nın nereye gireceğini. Adam bana baktı, imtihanındaki cevaplara baktı. Elektronik cihazdan füzeyi kullanışıma baktı. Sustu, 100 verdi bana. Halbuki o ilericiydi, ben gericiydim. O benimle alay ediyordu, bizimle. İlâhiyatçılarla filan alay ediyordu. Sarhoş geziyordu.

Şaribulleyli vennehar. Ne demek?

Gece de içen, gündüz de içen. Ayık doluşmayan. “Ben general bile takmam” diye atan tutan bir adamdı. “Benim labarotuvarıma çamurlu çizmeyle gelerseniz asarım, keserim.” derdi. “Küfür etmeyi öğrenin çocuklar. Askerlik küfürsüz olmaz.” derdi. Acayip bir adamdı.

Ben dedim ki; “ben bununla kavga edeceğim.”

“Aman hocam askerlikte büyüklerle kavga edilmez.” dediler.

Ben de kafamla kavga ettim. Baktım adam herkesi hor görüyor, müslümanları ayrıca hor görüyor. Füzeyi anlattı, sınıfta. Hani Kıbrıs harbinde yakıt vermedi Amerikalılara, onu söyleyeceğim ama Allah affetsin.

Füzeyi anlattı, anlattı hoca, binbaşı. Ondan sonra “anlayan var mı” dedi sınıfa. Sınıfta hepsi yüksek tahsilli. Biz yedek subay ola-

rak oraya gitmişiz. Alaylı bir şekilde döndü sınıfa.

“İçinizden bunu anlayan var mı” dedi. Kabarıyor böyle hindi gibi. Füzeci olduğundan ayakları yere basmıyor. Havalarda geziyor. Bulutların üstünde. Çok kendini beğenmiş. Çok böbürlenmiş bir insan.

Ben şöyle göz ucuyla sınıfa baktım. Yani birisi çıksın da anlatsın anladığını filan, diye şöyle baktım sınıfa, sınıfın kenarından. Kimse kalkmadı.

Adam başladı alay etmeye. “Yaa, siz yüksek tahsillisiniz değil mi” dedi. “Kiminiz yüksek İslâm enstitüsünden, kiminiz yüksek ticaretten, kiminiz bilmem nereden mezunsunuz. Hepiniz yüksek tahsillisiniz değil mi” bilmem ne filan. Alaya başladı. Hakarete başladı.

Yok mu bunu anlatacak?

Gene hiç kimseden ses yok. Ben artık mecbur kaldım. Baktım adam da hakareti ileriye götürecekti. Sakin bir şekilde, “Ben anlatayım komutanım isterseniz.” dedim. O sınıftan kimsenin anlatamamasından memnundu. Çünkü onunla artık esip tozuyordu. “İsterseniz ben anlatayım” deyince. Bir baktı

bana. Benim de ilahiyatçı olduğum mâlum filan. Şaşırdı. “Anlat bakalım.” dedi.

Kalktım bir anlattım. Gitti masaya oturdu. Hiç bir şey konuşmadı dersin sonuna kadar. Ders bitti, çıktık. Mahvoldu. Şimdi o anlatmıştı. Biz de öyle yaparız işte. Allah öyle yaptırtıyor yani. *Elhamdülillah*, çok şükür. İslâm’ın izzetini orada sınıfa da gösterdik. Sınıftaki herkes benim ilahiyatçı olduğumu biliyor. Benim Tuzla Piyade Okulu albümünde bakın bakalım benim için ne yazmışlar?

O İslâm’ın izzetiyle. Çünkü biz İslâm’ı temsil ediyoruz.

Askerler düşünmüşler. Ya Amerikalılar bize yakıt vermeyince uçaklar filan bir işe yaramıyor. Birkaç deney yapmışlar, uğraşmışlar, didinmişler. Bir iki defa labaratuvar uçacak gibi olmuş. Patlayacak gibi olmuş. “Sonra bulduk” dedi o füzeci. Füze yakıtını bulmuşlar. Ve kendi uçaklarımıza kendi bulduğumuz yakıtı kullanmaya başlamışlar. Dişini sıkarsa olur.

Dün biz bir arkadaşın evindeydik çocuğu çok harika bir şeyler yapmış. Getirdi, gösterdi. Çalışıyor böyle. Tıkır tıkır teşkilat yapmış, legolarla. Küçük çocuk ama çok güzel şeyler

yapmış. “Ondan bir kutu da biz bulalım, alalım.” O gidip babasına , “baba şunu yapalım” diyormuş,

“Evladım, ben yaparsam, sen öğrenemezsin. Ben sana söylemeyeyim kendin yap.” diyormuş. Güzel. Babanın sözü hoşuma gitti. Çocuk böyle yetiştirilir. “Evladım ben yaparım ama o zaman sen öğrenemezsin. Sen kendin ara bul, kendin yap.”

Çocuğa şevk vereceksiniz. Çocuğa fırsat vereceksiniz. Teşvik edeceksiniz. Başardığı zaman da ödüllendireceksiniz. “Aferin, sen hak ettin bunu. Al ödülünü, mükâfatını.” diyeceksiniz. Çocuk öyle gelişir.

Çocuk sadece tokatla terbiye edilmeye çalışılıyor. Yanlış. Çocuk teşvikle, ödülle, öpücükle yetiştirilir. Alnından öpersin. Yanığından öpersin. Teşvik edersin. Ödül verirsin. Kesenden biraz para eksilir ama çocuk adam olur. Bol mükâfat verirsin. Mükâfatla... Sertlikle olmayan birçok iş, yumuşaklıkla olur. Unf ile olmayan iş hilm ile olur. Yumuşaklıkla olur. Onun için teşvik etmek lazım çocukları. Ödüllendirmek lazım. Onun için kafayı yormak lazım. Bir şeyler bulmak lazım. Yani fende de, ilimde de geri kalmamak lazım.

Elhamdülillah, Allah'a hamd ü senâlar olsun ben ilâhiyat fakültesinde profesör iken bana Avrupa'nın muhtelif ülkelerinden soru gelirdi. "Hocam şu sizin mesleğimize ait meselelerde şu nasıldır, bu nasıldır" diye. *Elhamdülillah*. Benim hasımlarım vardı.

Biz böyle 30-40 kişilik masada otururduk. Karşı taraf bizim hasmımızdı. Müslüman olduğumuz için. Onlar ilerici olduğundan, biz tutucu olduğumuzdan hasımdık birbirimize. Onlar başka partiyi tutardı filan. Biz de böyleydik işte.

Ben emekli oldum. Avustralya'da, sonra onlardan birinin doçenti geldi. Sordum; "benden sonra ne oluyor" filan fakültede diye. En çok takıştığım profesör demiş ki; "Hocam valla yalan söylemiyorum, vallahi hilaf-i hakikat değil sözüm, sizi bilimsel yönden çok takdir ediyorlar hâlâ." dedi. Hasımın takdir ediyor.

Çünkü bir keresinde ben onlarla beraber bir imtihan heyetine seçildim, yani jüri dediğiniz şey. İki profesör, ben de doçentim. Bir doktora ihtisas heyetine, imtihan heyetine jürisine seçildim ben. Doktorayı getirdiler, verdiler, inceledik. Birer rapor, tutanak ha-

zırladık. İmtihan günü geldi, gittik oraya. Ben raporumu okudum.

“Bu doktora tezi değil. Burada bir şey yok. Bilimsel çalışmayı güzel yapamamış. Kaynakları tam araştıramamış. Bak bunun araştırdığı konuda şunu, şunu, şunu ben iki üç saatlik bir araştırmayla buldum. Bak şunları şunları hiç doktorasında zikretmemiş. Şu ek-siği var, bu kusuru var. Şöyle böyle filan. Ancak dedim bu bir tercüme tarafı işe yarayabilirdi. O dilden Farsça’dan Türkçe’ye, eserin tercümesi olabilirdi. Eserinde ne olduğunu anlayamamış.” filan dedim ben. Perişan ettim yani. Perişan olduğu için raporda perişan olduğunu söylemiş oldum. “Ama tercümesi de doğru değil.” dedim. Doktorayı yapan İranlı yani anadili Farsça olan bir kimse. “Tercümesi de doğru değil” deyince... İki profesör de benim biraz hasmım.

Ben doçentim onlar profesör. Kıdemli onlar. “Esad bu kadar da fazla ya! İnsaf.” dedi. “Adam İranlı” dedi. “Sen tercümesi bile doğru değil.” diyorsun. “İnsaf.” dedi.

Ben gayet sakin dedim; “hocam falanca sayfa açsınlar” dedim. Açtı. “Okusun tercümesini.” dedim. Metnin bu tarafını tercüme

etmiş Türkçe'ye. Manasını versin, dedim, versin. Verdi. Zaten yazılısını da öyle vermiş. Öyle anlamış yani çocuk. "E ne var bunda" dedi profesör. Ben de dedim ki; "Hocam bu yanlış. Bu metin böyle demek değil şöyle demek." dedim. Hakikaten yanlış. Anlayamamış yani metni. Afalladılar.

"Açsın falanca sayfayı. Bak şunu şöyle tercüme etmiş yanlış. Açsın falanca sayfayı, yanlış." Farsça metni, İranlı anlayamamış, anlayamadığı için de Türkçe'ye tercüme edememiş. Tercüme kusuru değil. Ana metni, texti anlayamamış. Ben hatalarını çıkartıyorum. Böyle doktora tezi olmaz, dedim.

Tabii doktorayı yaptırtan şahıs ötekisi, bir tanesi. Böyle kıpkırmızı oldu. Çünkü hocası hoca olsa, o doktorayı doğru düzgün idare ederdi. Onu doğru düzgün bir doktora yaptırtırdı. Hocasında iş yok. Hocası bu işleri anlamıyor. Anlamamış. Ona doktora hazırlatmış. "Tamamlattım." demiş. Talebeyle beraber hocası da mahvoluyor. İki birden.

Ben oradan ayrıldım tabii, fakültenin en gerici hocasıydım. Herkes benim üstüme saldırırdı. En gerici hocasıydım ama arkamdan bir şey diyememişler, bilimsel yönden.

Ben Hacı Bektâş-ı Velî'yle ilgili bir tez hazırladım. Her Hacı Bektaş şenliğinde bahsi geçiyor, gazetelerde yazılıyor. Ve benim çalışmama atıfta bulunuyor. Bunu niçin söylüyorsunuz?

Beni affedin, kendimi övdüm. Allah da affetsin, kusurumu bağışlasın. Onun lütfuyla oluyor bu. Ben bunu şunun için söylüyorum. Müslüman; mahir olmalı. Alim olmalı. Kendi mesleğini iyi bilmeli. Uzman olmalı. En iyisini yapmalı. Çünkü bizim dinimiz, bir şeyin en iyisini yapmayı bize emrediyor.

En iyisini yapmaya ihsan derler. Ahsen yapmaya, hasen yapmaya, ihsan derler. İbadeti en güzel yapmaya da ihsan derler.

الْإِحْسَانُ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ
فَإِنَّهُ يَرَاكَ. حم خم هـ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، ن عَنْ أَبِي
هُرَيْرَةَ، وَأَبِي ذَرٍّ مَعًا، م ن د ق عَنْ عُمَرَ

İbadetin güzel yapımını nasıl tarif ediyor Peygamber Efendimiz?

Güzel ibadet, güzel kulluk nasıl olurmuş?

Allah'ı görüyormuş gibi ibadet etmek.

Allahuekber dediğin zaman Allah'ın huzurun-

da olduğunu görüyormuş gibi ibadet etmek. Veya her yerde hazır ve nazır olduğundan, onun gördüğünü bilerek ibadet etmek. Konuşmak, iş yapmak. Çünkü; “sen onu görmeden de o seni görmekte” buyuruyor. İbadetin de ahseni, ihsanı o. Haseni, güzel yapılması o. Allah bütün işleri güzel yapmayı bize emretmiştir.

Safların bile güzel olması lazım da onun için “safları düzeltin” diyoruz biz. Neden dönüp bütün hocalar namazda saf bağlayan mü’minlere safı muntazam yapın, diyorlar?

Çünkü Peygamber Efendimiz yaptı. Çünkü safın eğri büğrü olmaması lazım. Safın bile doğru olması lazım. “Bu dergaha odunun bile eğrisi yakışmaz.” dediği gibi Yunus’un. Her şeyin güzel olması lazım. Her şeyi güzel yapmanız lazım. Her şeyi iyi bilmeniz lazım. Sonradan gelenler hatırlasın, baş tarafa bağlansın konuşmaların sonu diye hatırlatıyorum.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadîs-i şerîfinde buyurmuş ki:

الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ حَمٌّ مِّنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.

Hepsi iyi olmakla beraber kavî müslüman, zayıf müslümandan hem daha hayırlıdır, hem Allah'a daha sevgilidir. Hepsi hayırlı ama kuvvetli müslüman hayırlıdır.

Kuvvetlilik; bedenen olur. Aklen olur. İmanen olur. Kese, bütçe bakımından, malî bakımdan olur. İlmî bakımdan olur. Fen bakımından olur. Askerî bakımdan olur. Belki daha başka bakımlardan da olur. Feraset bakımından, zeka bakımından, uzun görüşlülük bakımından, dikkat bakımından her bakımdan.

c. Her Yönden Kavi Kuvvetli Müslüman Olmalıyız

Demek ki muhterem kardeşlerim. Her yönden kavî müslüman olmamız lazım. Kuvvetli müslüman olmamız lazım. Onun için beden eğitimi de lazım. Bedenin de idmanı lazım. Sabahtan akşama savaşıyor olsaydık ne yapacaktık?

Ben biraz yoruldu, dinleneyim, time out mu diyecektik düşmana? Dinler mi düşman, dinlenmeyi?

Kim daha çok nefesliyse o kazanacak. Kim daha güçlüyse o devirecek düşmanı, başka çaresi yok. Ölüm kalım savaşı. Biz Gelibo-

lu'dan hocamızla geçiyorduk. Bir köyün kahvesinde oturduk namaza, akşam namazını kıldıktan sonra camide. Çanakkale harbine katılmış gazilerle görüştük orada.

“Nasıl oldu, anlatın filan.” dedik. Savaş nasıl oluyor?

“Hocam savaş tarif edilemez.” diyor. Öyle bir iş ki düşmanla kapışıyorsun. “Ya sen onu öldüreceksin ya o seni öldürecek.” diyor. “Çok heyecanlı bir şey.” “Çok zor bir şey.” diyor. “Tarifi kolay değil.” diyor.

Onun için sulh zamanında, rahat zamanında, rehabet zamanında, tatil zamanında, bolluk zamanında, genişlik zamanında, fırsat eldeyken tedbir almak lazım.

Her yönden kuvvetli müslüman olmak lazım. Aletli olmak lazım. Cihazlı olmak lazım. Mücehhez olmak lazım.

Ben İsraili askerlerin bakıyorum giyimine. Filistinliler taş atıyor filan. Başında miğfer. Burasında kulaklık, konuşma, dinleme cihazı. Üzerinde kat kat torbalar. El bombaları. Silahlar. Aletler. Cihazlar. Teşkilatlar. Giyimler. Kuşamlar. O taş atıyor. O da oradan nişan alıyor, tık plastik mermiyle öbür tarafı

deviriyor. Böyle olunca taşa karşı yirminci yüzyılın fenni olmaz.

Bu kadar geri kalmak bizim suçumuz olduğundan Allah bizi cezalandırıyor. Geri kalmayacaktık. Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u alırken çağın fenninin, ilminin, imkânının en son uygulamalarını uyguladı. Hatta kendisi bir şeyler icat etti.

Surlar yüksek olduğundan surları aşıp arka tarafı vuracak havan topunu icat etti Fatih Sultan Mehmed. Toplar döktürdü. O kadar büyük top, o zamana kadar görülmemiştir. Kocaman tunçtan, şu kalınlıkta etkililiği bu kadar olan tunçtan toplar döktürdü.

Barut biriktirdi. Barutu dolduruyordu topun dip tarafına. Bu kadar taş gülleyi, şöyle kucağınıza sığmayacak taş gülleyi veya demir gülleyi koyuyordu. Bu taraftan patlatınca, koca kalenin duvarına çarptı mı duvarı çatlatıp yıkıyordu. O zamanın imkânıydı bu. O duvarları daha öncekiler aşamamıştı. Çünkü Bizanslılar'ın elinde yanıcı bir silah vardı. Duvara tırmanmak isteyenlerin üzerine dök-tüğü zaman katranlı, yapışkan, o Rum ateşi denilen yanıcı şey. O onu temizleyemiyorlardı, yanıyorlardı. Sura çıkamıyorlardı. Surları

yıkamıyorlardı. Fatih Sultan Mehmed bunları düşündü, çağının bütün imkânlarını kullandı.

Biz de çağımızın bütün imkânlarını kullanarak kuvvetli müslüman olmak zorundayız. Zayıf Müslümanlıkla bu iş olmaz. Düşman bu kadar cihaza, alete, edevata sahipken bisikletle Mercedes yarışı olmaz. Boks eldiveni, yumruk eldiveni. Boks da yumruk demek. Yumruk eldiveniyle tank nakavt edilemez.

Balık kava çıkar mı?

Böyle yalan olur mu?

“Bir yumruk vurdu tankı navakt etti.” diye birisi yazsa kim inanır?

İnanmayız, o halde tedbir alalım. Tank yumrukla, tekmeyle yıkılamayacaksa biz de tankı fenle ilimle veyahut daha başka şekillerle yenelim.

Adam füzeye bir cihaz takmış. Hedefi veriyor cihaza. Füze kendisi gidiyor. Çevresinin alâmetlerinden, haritasından füze hedefini kendisi biliyor. Buluyor. Ona çarpıyor. Akıllı füze diyorlar değil mi, akıllı bomba dedikleri bir şey. Bu nasıl bir şey?

Oranın fotoğrafını veriyor bilgisayarına. Füze o bilgisayara göre yönünü içerden kendisi tayin ediyor. İçinde insan yok. Oraya çar-

pıyor. İşte 3-5 metre hata ile hedefi buluyor. Bu bir başarı. Ama neyin başarısı?

Fennin başarısı. Aklın başarısı. Onun için her yönden özellikle fen yönünden de kuvvetli olmamız lazım.

Benim hoşuma giden şeylerden birisi bizim çocukluk zamanımızda, İmam-hatip Okulundan bazı arkadaşlarımız teknik üniversiteye girmişti. Elektrik fakültesine filan girmişti. Ve mühendis olmuşlardı. İmam-hatipli teknik insan oldu. İmam-hatipli vali oldu. İmam-Hatipli doktor oldu. İmam- Hatipli avukat oldu, hukukçu oldu, vesair oldu.

Deli oluyor karşı taraf. Çıldırıyor. Kudu- ruyor. Onun için, İmam-hatip okullarının mus- luğunu onun için kısıyor. Ben ondan çok se- vindim.

Bizim zamanımızda başladı bu işler. İmam-hatibin açılması da bizim zamanımızda oldu. İmam-hatip mezunlarının imamlık mes- leğinin dışındaki mesleklere taşması da baş- ladı. O zaman her meslekten mü'min insanlar çıktı.

Ben hatırlıyorum. Bir vaiz arkadaşımız, Diyanet İşleri teşkilatı bunları Sinop'ta top- lamış.

O zamanın Valisi bir konuşma yapmış. Çok güzel dinî bakımdan akıllı, uslu, güzel. Çünkü vaizlere konuşma yapıyor vali. Akıllı, uslu, derli toplu, ilimli, irfanlı, imanlı bir konuşma yapmış. Çok güzel. Diyanet İşleri Başkanı da çok berbat bir konuşma yapmış çok fena. Vaiz bunu bana söyledi. "Hocam kahrolduk, mahvolduk." dedi. "Sanki valiyi Diyanet İşleri Başkanı yapsalardı daha iyi olacaktı. Ötekisini de ilerici Vali yapsalardı daha iyi olacaktı." dedi, benim konuştuğum vaiz. Böyle valiler yetişti. Allah razı olsun. Şimdi onları tasfiye etmeyi çalışıyorlar. Bir yerden onları uzaklaştırmaya çalışıyorlar ama tabii Allah nurunu söndürmek isteyenlere fırsat vermeyecek.

Kuvvetli olmamız lazım. Her yönden kuvvetli olmamız lazım ki Allah'ın dinine hizmet edelim ve Allah indinde de daha kıymetli, izzetli, sevgili olalım.

Allahu Tealâ hazretleri cümlemizin yârı, yaveri, yardımcısı olsun. Sevdiği kul olmayı nasip eylesin. Tefvîkini refîk eylesin. İki cihanda hepinizi aziz ve bahtiyar eylesin.

*Sübhaneker lâ ilme lenâ illâ mâ allem-
tenâ inneke ente'l-alîmu'l-Hakim. Sübhâne*

rabbinâ rabbi'l-izzeti ammâ yesifûn ve selâmun alâ cemîi'l-enbiyâi ve'l-murselîn ve alâ küllin ecmaîn. Ve'lhamdülillâhi rabbi'l-âlemîn.

el-Fâtîha...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
5 Cemâziye'l-Âhir 1419 / 27.09.1998

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'A PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

